

İnsan ve Toplum Bilimleri Araştırmaları Dergisi
Journal of the Human and Social Science Researches
[2147-1185]

[itobiad], 2019, 8 (4): 2728/2753

Yeme Tutumunun, Ebeveyn Bağlanma Tarzları ve Vücut Kitle İndeksi İle İlişkisinin Araştırılması

Investigating the Relationship between Eating Attitudes, Parental Bonding Styles and Body Mass Index

Pervin TUNÇ

Dr. Öğretim Üyesi, İstanbul Arel Üniversitesi Fen Edebiyat Fakültesi,
Psikoloji Bölümü

Asst. Prof., Istanbul Arel University, Faculty of Arts and Sciences,
Department of Psychology

pervinden@gmail.com

orcid.org/0000-0003-4938-0510

Makale Bilgisi / Article Information

Makale Türü / Article Type : Araştırma Makalesi / Research Article
Geliş Tarihi / Received : 28.07.2019
Kabul Tarihi / Accepted : 10.11.2019
Yayın Tarihi / Published : 11.12.2019
Yayın Sezonu : Ekim-Kasım-Aralık
Pub Date Season : October-November-December

Atıf/Cite as: TUNÇ, P. (2019). Yeme Tutumunun, Ebeveyn Bağlanma Tarzları ve Vücut Kitle İndeksi İle İlişkisinin Araştırılması. İnsan ve Toplum Bilimleri Araştırmaları Dergisi, 8 (4), 2728-2753. Retrieved from <http://www.itobiad.com/tr/issue/49747/597771>

İntihal /Plagiarism: Bu makale, en az iki hakem tarafından incelenmiş ve intihal içermediği teyit edilmiştir. / This article has been reviewed by at least two referees and confirmed to include no plagiarism. <http://www.itobiad.com/>

Copyright © Published by Mustafa YİĞİTOĞLU Since 2012 - Karabuk University, Faculty of Theology, Karabuk, 78050 Turkey. All rights reserved.

Yeme Tutumunun, Ebeveyn Bağlanma Tarzları ve Vücut Kitle İndeksi İle İlişkisinin Araştırılması

Öz

Amaç: bu çalışmanın amacı üniversite öğrencilerinde yeme tutumları, ebeveyn bağlanma tarzları ve vücut kitle indeksi arasındaki ilişkisinin incelenmesidir.

Gereç ve Yöntem: Araştırmada, rastgele yöntemi ile seçilmiş 431 üniversite öğrencisine demografik bilgi formu, Ebeveyn bağlanma ölçeği (ABBÖ) ve Yeme Tutum Testi (YTT) uygulanmıştır.

Bulgular: Yeme bozukluğu riski gösteren öğrencilerinin oranı %7,9 (n:34) olarak bulunmuştur. YTT toplam puanlarının cinsiyet açısından anlamlı bir şekilde farklılaşmadığı görülmüştür. Anneden algılanan ilgi/kontrol ve VKİ değerleri YTT toplam puanları ile ilişkili bulunmuştur. Bununla birlikte, üniversite öğrencilerinde VKİ, vücut ağırlığından memnuniyetsizlik, kilo koruma çabası, diyet yapma sıklığı, diyetisyene başvurma, spor salonuna gitme, fastfood yememe, daha önce yaşanmış yeme bozukluğu davranışları ile yeme bozukluğu arasında anlamlı bir ilişki saptanmıştır.

Sonuç: Araştırma sonuçlarının psikoterapötik etkileri olabileceği, tedavide yer verilmesi ve muhtemel müdahalelerin hazırlanmasında yol gösterici olabileceği düşünülmüştür.

Anahtar Kelimeler: Yeme Tutumu, Yeme Bozuklukları, Vücut Kitle İndeksi, Ebeveyn, Bağlanma

Investigating the Relationship between Eating Attitudes, Parental Bonding Styles and Body Mass Index

Abstract

Objective: The objective of this study is to analyze the relationship between eating attitudes, parental bonding styles and Body Mass Index (BMI) in university students.

Materials and Methods: In the study, the demographic information form, Parental Bonding Instrument (PBI) and Eating Attitude Test (EAT) were applied to 431 university students who were selected randomly

Findings: The rate of the students with eating disorder risk was found to be 7.9% (n:34). It was seen that the total EAT scores did not demonstrate a significant difference between genders. Attention/control perceived from mother and BMI scores were found to be related to the total EAT scores. In addition, It was determined that there was a significant relationship between BMI, dissatisfaction with bodyweight, efforts to retain bodyweight, dieting frequency, visiting a nutritionist, going to the gym, avoiding fast-food and previous eating disorder behaviors in the university students and eating disorder.

Conclusion: It is thought that the study results may have psychotherapeutic effects and guide in preparing possible interventions.

Keywords: Eating Attitude, Eating Disorders, Body Mass Index, Parent, Bonding

Giriş

Yeme bozuklukları (YB) ciddi tıbbi sonuçları olan karmaşık psikiyatrik hastalıklardır (Hay ve ark.,2014). Ergen ve genç erişkinlerde yaygın bir şekilde görülmekte olup olumsuz fiziksel ve psikolojik sonuçları ile ciddi bir toplum sağlığı problemi olarak tanımlanmaktadır (Tavolacci ve ark., 2015). YB'ye giden süreci tarif etmek için sıklıkla yeme tutumlarında bozulmadan bahsedilir (Owens, Hughes ve Owens-Nicholson, 2002). Kilo ile aşırı uğraş ve yeme tutumlarındaki değişikliklerin eşlik ettiği anoreksiya nervoza, bulimiya nervoza ve tıkanırcasına yeme ise YB kapsamında ele alınmaktadır (APA, 2013). Bozulmuş yeme davranışları YB tanısı öncülü olarak değerlendirilebilir.

Amerika'da toplum örneklemleri bir araştırmada YB'nin kadınlarda %0,9- %3,5, erkeklerde ise %0,3- %2 oranlarında görüldüğü saptanmıştır (Öztürk ve Uluşahin, 2016). Türkiye'de 2907 ergeni kapsayan bir çalışmada ise YB genel yaygınlığının %2,3, kızlarda %4,3 olduğu bildirilmiştir (Vardar ve Erzengin, 2011).

YB'nin nedenleri hakkında kesin bilgiler henüz ortaya konmamıştır. Erken ergenlik (Graber, Brooks-Gunn, Paikoff ve Warren 1994) ve ebeveyn özellikleri (Minuchin, Rosman, Baker, 1978) YB'nin gelişiminde etkili olan etiyolojik faktörler olarak değerlendirilmektedir. YB'nin gelişimine ebeveyn-çocuk ilişkisindeki güvensiz bağlanma stili dahil olmak üzere çeşitli faktörler katkıda bulunmaktadır (Jacobi ve ark., 2004; Tasca ve Balfour, 2014). Etiyolojik açıklamalarda özellikle ebeveynlik deneyimlerine ilişkin yapılan vurgu ise oldukça yaygındır.

Bowlby (1982) bağlanma kavramını, bebeğin hayatta kalmasını garantilemek amacıyla bebeğin ilk bakım verenleri ile etkileşimlerini sağlayan doğuştan gelen psikobiyolojik bir sistem olarak tanımlamıştır. Bu etkileşimlerin karakteri, içsel çalışma modellerinin geliştirilmesine yol açmaktadır. Bu içsel çalışma modeli benliğin bilişsel ve duygusal yönünü temsil etmektedir. Aynı zamanda söz konusu içsel çalışma modeli bebek ve ebeveyn arasındaki ilişkide bakım verenlerin ulaşılabilirliği ve bakım ilgisini de temsil etmektedir. Bu içsel çalışma modelleri yetişkinlikte de devam etmektedir ve erişkin bağlanma stilleri olarak tanımlanmıştır (Hazan ve Shaver, 1987). Gerçekten de erişkinlerde yapılan araştırmalar ilişkisel beklenti, duygu ve davranış örüntülerinin bireyin bağlanma geçmişinden kaynaklandığını göstermiştir (Mikulincer ve 2007). Böylece, yetişkin bağlanma tarzındaki bireysel farklılıklar, çocukluk dönemi ebeveyn etkileşimleri ile başladığı ifade edilmiştir (Waters, ve ark.,2000; Mikulincer ve Shaver, 2007). Ana babaya bağlanma algısı ile yetişkin bağlanma tarzları arasında sürekliliğin olduğu farklı kültürlerde ve sağlıklı genç erişkinlerde gösterilmiştir (Perris ve Andersson, 2000; Liu , Shono ve Kitamura, 2008).

Anne-babaya bağlanma ile YB ilişkisi incelendiğinde hem anne hem de babanın süreçte etkili olduğu görülmektedir. Araştırmalar düşük ilgi ve aşırı

koruyuculuk şeklindeki iki farklı tür ebeveynlik biçiminin YB gelişiminde olumsuz faktör olarak rol oynadığını göstermektedir (Aydın, 2010). YB gösteren bireyler ile yapılan bir araştırmada, kontrol grubu ile kıyaslandığında, bu bireylerin ana babalarına dair yetersiz ilgi ve aşırı kontrol davranışları algılama eğiliminde oldukları saptanmıştır (Calam, Waller, Slade ve Newton, 1990; Meyer ve Gillings 2004). Beden imgesinde bozulma gösteren bireyler ile yapılmış başka bir araştırmada ise YB tanısı almış kişilerin ebeveynlerinden düşük ilgi ve yüksek kontrol algıladıkları ortaya konmuştur (De Panfilis ve ark., 2003).

Algılanan ebeveyn ilgi ve kontrol düzeyinin YB'nin gelişmesine katkı sunan önemli bir faktör olduğu aynı zamanda bu patolojinin şiddetinin de belirleyicisi olabileceğini ön gören çalışmalar bulunmaktadır. Anoreksiya nervoza gösteren bireyler ile yapılmış araştırmada ebeveyn bağlanması ile patoloji arasındaki ilişki araştırılmış, anne kontrolü ve baba ilgisinin YB'nin belirtilerinin şiddeti üzerinde etkili olduğu bulunmuştur. Bununla birlikte, söz konusu araştırma, anne kontrolü ve baba ilgisi ile anoreksiya nervoza arasındaki ilişkinin kuşaklar arası geçiş gösterdiğini de bildirmiştir (Canetti ve ark., 2008).

Çalışmalar Bolby'nin bağlanma kuramına odaklanmıştır. Bu kuram asıl olarak ebeveynin çocuğun ihtiyaçlarına karşılık verebilme kapasitesine odaklanırken ebeveyn ilgi ve kontrolünün etkilerini göz önünde bulundurmaz (Parker, Tupling ve Brown, 1979). Bu durum, bağlanma gelişimine katkıda bulunan ebeveynlik tarzının bu iki boyutunu da incelemeye ihtiyaç olduğuna işaret etmektedir. Güvensiz bağlanmanın, potansiyel olarak tehdit edici ve stresli uyarılara uyumsuz davranışlarla cevap verme riskini artıran bir faktör olduğu savunulmaktadır (Mikulincer ve Shaver, 2012; Sroufe ve ark.,1999).

Sonuç olarak, güvensiz bağlanma tarzının, YB patofizyolojisinde yer alan, mükemmeliyetçilik (Dakanalis ve ark.,2014) olumsuz duygulanım (Taska ve ark.,2006), anormal beden imgesi (Monteleone ve ark., 2017) ve kişilerarası ilişkilerde reddedilme duyarlılığı (Monteleone ve ark., 2018) aracılığıyla YB gelişimine katkıda bulunduğu ileri sürülmektedir. Sonuç olarak, güvensiz ebeveyn bağlanma tarzının YB'nin gelişimine katkıda bulunabileceği ve bu kapsamda araştırılması gerektiği söylenebilir.

Son yıllarda YB'nin farklı araştırmaların odak noktası haline gelmesinde çeşitli nedenlerin rol oynadığı ileri sürülebilir. İlk neden olarak, yeme davranışlarındaki bozulmaların; aşırı zayıflık/kilo, uygunsuz telafi davranışları şeklindeki sonuçları ile bireyin hayatını tehdit eden boyutlara ulaşması sayılabilir. İkinci neden olarak YB'nin görülme sıklığının yıllar içinde giderek artıyor olması ve ergen/genç erişkinlerde başlangıç yaşının

düşmesi sayılabilir. Üçüncü neden olarak bu kapsamda YB'nin nedenlerinin daha açık bir şekilde anlaşılmasına ihtiyaç duyulması sayılabilir.

Mevcut literatür çeşitli demografik değişkenlere ilişkin veriler sunuyor olsa da özellikle genç erişkin grubunda YB'nin neden ve sonuçları hakkında daha fazla araştırma verisine ihtiyaç duyulduğu gözlenmektedir. Bununla birlikte YB ile ebeveyn bağlanma tarzları arasındaki ilişkileri araştırmanın sınırlı sayıda çalışma bulunmaktadır. Bu kapsamda bu araştırma yeme tutumlarının hangi değişkenlerden etkilendiği konusunda literatürdeki mevcut boşluğu doldurmayı hedeflemektedir.

Bu araştırma, YB açısından yüksek risk taşıdığı bilinen genç erişkinlerden oluşan bir örnekleme ebeveyn bağlanma tarzlarının yeme tutumlarındaki sorun ve semptomları üzerindeki etkilerini doğrudan test ederek yeme tutumunun doğasının daha iyi anlaşılmasına katkıda bulunmayı amaçlamaktadır. Bu açıdan bu çalışma ilgili müdahale çalışmalarına katkı sağlayacağı düşünülmektedir.

Yöntem

Araştırma Modeli

Bu araştırma üniversite öğrencilerinin yeme tutumlarını belirlemek, VKİ ve ebeveyn bağlanma tarzları ile olan ilişkisini analiz etmek amacıyla yapılmış, tanımlayıcı kesitsel nitelikte bir araştırmadır.

Örneklem

Çalışmanın örneklemini 2018-2019 eğitim döneminde İstanbul'da bir üniversitede eğitimleri devam etmekte olan öğrencilerden oluşturulmuştur. Araştırma gönüllü ve işitme ya da anlama sorunu olmayan üniversite öğrencileri ile yapılmıştır. Üniversitenin etik kurulundan araştırma onayı alınmıştır.

Veri Toplama Araçları

Demografik bilgi formu: üniversite öğrencilerinin kişisel bilgilerinin yanı sıra boy, kilo, beden ağırlığı memnuniyeti, kilo koruma çabası, diyet yapma durumu, spor yapma, yeme bozukluğu problemi vb ile ilgili soruları içermektedir. Dünya Sağlık Örgütü obezite sınıflandırma kriterlerine göre Vücut kitle indeksi (VKİ) kilo (kg)/boy (m²) şeklinde hesaplanmıştır (WHO, 2006).

Ana Babaya Bağlanma Ölçeği-ABBÖ (Parker ve ark. 1979). Yetişkinler için tasarlanmış olup, bireyin ana babasıyla kurduğu ilişki örüntüsüne dair algısını geriye dönük olarak değerlendiren bir ölçektir. 16 yaşına kadar ebeveyn bağlarında algılanan, ilgi/kontrol (12 madde) ve koruma (13 madde) boyutlarını ölçmektedir. Örnek maddeler; ilgi alt ölçeği için "benimle sıcak ve dostane bir sesle konuştu" ve kontrol alt ölçeği için "yaptığım her şeyi kontrol etmeye çalıştım" şeklindedir. İlgi alt boyutu 0-36

arasında puanlanmaktadır. Yüksek puanlar; sıcak, anlayışlı ve kabul edici olarak algılanan, düşük puanlar; soğuk ve reddedici olarak algılanan ana babayı yansıtmaktadır. Koruma boyutu 0-39 arasında puanlanmaktadır. Yüksek puanlar bağımsız olmaya izin vermeyen ana baba algısına işaret etmektedir. Kapçı ve Küçükler'in (2006) Türk kültürüne uyarladığı çalışmada, özgün ölçekte aşırı koruma/kontrol boyutundaki bazı kontrol maddelerinin ilgi boyutuna kaydığı saptanmıştır. Bu boyut Türkçe ölçekte ilgi boyutu yerine ilgi/kontrol boyutu şeklinde isimlendirilmiştir.

Yeme Tutum Testi-YTT (Garner ve Garfinkel, 1979): Klinik düzeyde YB gösteren hastalarda kullanıldığı gibi yeme bozukluğu göstermeyen bireylerde yeme davranışlarındaki muhtemel bozuklukları belirlemek amacı ile kullanılan 40 maddelik bir öz bildirim ölçeğidir. On bir yaşından büyük kişilere uygulanmaktadır. Türkiye'de farklı araştırmalarda YTT'nin geçerlik ve güvenilirlik analizleri yapılmıştır (Savaşır ve Erol, 1989; Elal ve ark.,2000; Batur, 2004). Altılı likert ile puanlanmakta olup yüksek puanlar yeme davranışlarındaki bozulmalara işaret etmektedir. Yüksek puanlar yeme tutumlarındaki bozulmayı ifade etmektedir. (Aydemir ve Köroğlu 2012). Orijinal ölçekte kesme noktası 30 puan olarak belirlenmiştir.

Veri Analizi

Değişkenler arası ilişkilerin değerlendirilmesi amacıyla t- testi, korelasyon ve kregresyon istatistiksel analizleri kullanılmıştır. Araştırma kapsamında istatistiksel işlemlerde anlamlılık düzeyi 0.05 olarak alınmıştır. Veriler SPSS 21 paket programı kullanılarak analiz edilmiştir.

Bulgular

Veri analizinde hangi tekniklerin seçileceğine karar vermek için öncelikle dağılımların normalliği incelenmiştir. Sosyal bilimler alanında yapılan çalışma kapsamında, normallik varsayımları için basıklık ve çarpıklık değerleri dikkate alınmış ve verilere ilişkin çarpıklık-basıklık değerlerinin [-2,+2] aralığında olması verilerin normal olduğunun göstergesi olarak kabul edilmiştir. Bu aralık dışındaki verilerin normal dağılmadığı varsayılmıştır. Çarpıklık-basıklık değerleri [-2,+2] aralığının dışında olan veriler için, z puanları incelenerek uç değer olduğu belirlenen ve verilerin normal dağılımdan sapmasının nedeni olarak görülen veriler analizden önce veri setinden çıkarılmıştır. (Field, 2009; George ve Mallery, 2010; Trochim ve Donnelly, 2006).

Tablo 1. Sosyodemografik özellikler n (431)

	n	%		n	%
<u>Yaş</u>			Hiç	27	6,3
16 ve altı	1	,2	Ayda 1/2 kez	145	33,6
17-25	399	92,6	Ayda 4/5 kez	91	21,1
26-34	23	4,3	Haftada en az 1	168	39,0
35 ve üstü	8	1,9	<u>Cips, çikolata vb yeme sıklığı</u>		
<u>Cinsiyet</u>			Hiç	20	4,6
Kadın	320	74,2	Ayda 1/2 kez	120	27,8
Erkek	111	25,8	Ayda 4/5 kez	77	17,9
<u>Öğrenim Durumu</u>			Haftada en az 1	214	49,7
Üniversite	419	97,2	<u>Kilo memnuniyeti</u>		
Lisansüstü	12	2,8	Çok memnun	71	16,5
<u>Medeni durum</u>			Memnunum	197	45,7
Evli	17	3,9	Memnun değil	134	31,1
Bekâr	408	94,7	Hiç değil	29	6,7
Boşanmış	5	1,2	<u>Diyet yapma sıklığı</u>		
<u>Maddi Durum</u>			Daima	6	1,4
Kötü	16	3,7	Çok sık	9	2,1
Orta	221	51,3	Sık sık	31	7,2
İyi	177	41,1	Bazen	99	23,0
Çok iyi	15	3,5	Nadiren	70	16,2
<u>Alışkanlıklar</u>			Hiçbir zaman	216	50,1
Yok	289	67,1	<u>Kilo koruma</u>		
Sigara	90	20,9	Evet	151	35,0
Alkol	7	1,6	Hayır	276	64,0
İlaç	5	1,2	<u>Kendini nasıl kabul ediyor</u>		
<u>Aile Türü</u>			Çok kilolu	5	1,2
Çekirdek Aile	353	81,9	Kilolu	79	18,3
Geniş Aile	53	12,3	Normal	261	60,6
Diğer	24	5,6	Zayıf	73	16,9
<u>Annenin eğitim</u>			Çok zayıf	13	3,0
Okuryazar	40	9,3	<u>Diyetisyene gitme</u>		
İlk/ortaokul	295	68,4	Evet	42	9,7
Lise	68	15,8	Hayır	389	90,3
Üniversite	22	5,1	<u>Spor salonuna gitme durumu</u>		
Lisansüstü	1	,2	Evet	163	37,8
<u>Babanın Eğitim Durumu</u>			Hayır	268	62,2
Okuryazar	13	3,0	<u>Psikiyatri/psikoloğa gitme</u>		
İlk/ortaokul	276	64,0	Evet	85	19,7
Lise	107	24,8	Hayır	346	80,3
Üniversite	32	7,4	<u>Daha önce yeme bozukluğu</u>		
Lisansüstü	3	,7	Evet	84	19,5
<u>Fastfood yeme sıklığı</u>			Hayır	347	80,5

Araştırmaya katılan 431 üniversite öğrencisinin tanıtıcı özellikleri incelendiğinde, % 92,6' sının (n 399) 17-25 yaş arasında; % 74,2' sinin (320) kadın, %25,8'nin (111) erkek; %94,7'sinin (408) bekar; %51,3' nün (221) Orta sosyoekonomik durumda olduğu; %67,1'nin (n 289) herhangi bir alışkanlığının olmadığı; % 81,9'nun (353) çekirdek aileye sahip olduğu; %68,4' ün (295) annesi İlk/ortaokul mezunu olduğu; %64' ün (276) babası İlk/ortaokul mezunu olduğu tespit edilmiştir (Tablo 1).

431 üniversite öğrencisinin %39'nun (n 168) haftada en az bir kez fastfood yediği; % 49,7'nin (n 168) haftada en az bir kez cips, çikolata vb. yediği; %31,1'nin (n 134) kilosundan memnun olmadığı; %6.7'nin (n 29) kilosundan hiç memnun olmadığı; %50,1'nin (n 216) hiç diyet yapmadığı; %64'nün (n 276) kilo korumak için çaba göstermediği; %60,6'nın (n 261) kendini normal kilolu gördüğü; %90,3'nün (n 389) diyetisyene gitmediği; %62,2'nin (n 268) spor salonuna gitmediği; %80,3'nün (n 346) psikiyatrist/psikoloğa gitmediği; %80,5'nin (n 347) daha önce yeme bozukluğu problemi yaşamadığı tespit edilmiştir.

Tablo 2. Yeme tutumlarının değişkenlere göre farklılaşması- t testi sonuçları

	Gruplar	N	\bar{X}	SS	Sd	t	p
Cinsiyet	Kadın	320	15,85	8,24	429	,374	,708
	Erkek	111	15,52	7,62			
Kilo koruma çabası	Evet	151	17,90	9,38	425	4,145	,000
	Hayır	276	14,57	7,03			
Diyetisyene gitme	Evet	42	20,28	9,44	427	3,931	,000
	Hayır	387	15,23	7,72			
Spor salonuna gitme	Evet	162	16,93	8,76	428	2,459	,014
	Hayır	268	14,98	7,47			
Psikiyatrist psikoloğa gitme	Evet	85	15,75	7,10	428	,041	,967
	Hayır	345	15,71	8,25			
Yeme bozukluğu	Evet	84	17,55	8,43	428	2,352	,019
	Hayır	346	15,27	7,87			

Yeme tutumlarının cinsiyete göre farklılaşma durumunu incelemek için yapılan analizde gruplar arasında istatistiksel anlamda bir fark bulunmamıştır ($t_{(429)} = ,374$, $p = ,708$). Yeme tutumlarının kilo koruma çabasına göre gruplar arasında anlamlı bir fark bulunmuştur ($t_{(425)} = 4,145$, $p = ,00$). Yeme tutumlarının diyetisyene gitme durumuna göre gruplar arasında anlamlı bir fark bulunmuştur ($t_{(427)} = 3,93$, $p = ,00$). Yeme tutumlarının spor salonuna gitme durumuna göre gruplar arasında anlamlı bir fark bulunmuştur ($t_{(428)} = 2,459$, $p = ,014$). Yeme tutumlarının psikiyatrist/psikoloğa

**Yeme Tutumunun, Ebeveyn Bağlanma Tarzları ve Vücut Kitle İndeksi İle İlişkisinin
Araştırılması**

gitme durumuna göre gruplar arasında anlamlı bir fark bulunmamıştır ($t_{(428)}=,041$ $p= ,967$). Yeme tutumlarının daha önce geçirilmiş yeme bozukluğuna göre gruplar arasında anlamlı bir fark bulunmuştur ($t_{(428)}=2,35$ $p= ,019$) (Tablo 2).

**Tablo 3. Yeme tutumlarının fast-food yeme sıklığına göre karşılaştırılması
Anova sonuçları**

	Gruplar	N	%	F	P
Fastfood yeme sıklığı	Hiç	27	6,3	4,140	,007
	Ayda 1-2 kez	145	33,6		
	Ayda 4-5 kez	91	21,1		
	Haftada en az 1 kez	168	39,0		

* $p<0,05$

Fastfood yeme sıklığına göre yeme tutumlarında anlamlı bir fark bulunmuştur ($p<0,05$). ANOVA sonrası belirlenen anlamlı farklılığın hangi gruplardan kaynaklandığını belirlemek üzere tamamlayıcı post-hoc analiz tekniği uygulanmış ve Fast-food yeme sıklığı hiç olan ile ayda dört beş kez ifadesine göre anlamlı bir farklılık bulunmuştur. Hiç fast-food tüketmeyenlerin YTT ortalamaları diğer gruplara göre anlamlı derecede yüksek bulunmuştur (Tablo 3).

**Tablo 4. Yeme tutumlarının kilo memnuniyetine göre karşılaştırılması
Anova sonuçları**

	Gruplar	N	%	F	P
Kilo memnuniyeti	Çok memnun	71	16,5	9.199	0
	Memnun	197	45,7		
	Memnun değil	134	31,1		
	Hiç memnun değil	29	6,7		

* $p<0,05$

Öğrencilerin kilo memnuniyetine göre yeme tutumlarında anlamlı bir farklılık bulunmuştur ($p<0,05$). ANOVA sonrası belirlenen anlamlı farklılığın hangi gruplardan kaynaklandığını belirlemek üzere tamamlayıcı post-hoc analiz tekniği uygulanmış ve hiç memnun değilim diyenler diğer gruplara göre anlamlı derecede yüksek bulunmuştur (Tablo 4).

Tablo 5. Yeme tutumlarının diyet yapma sıklığına göre Anova sonuçları

	Gruplar	N	X	F	P
Diyet Sıklığı	Daima	6	27,333	11,646	,000
	Çok sık	9	28,222		
	Sık sık	31	20,580		
	Bazen	99	16,101		
	Nadiren	70	14,557		
	Hiç	216	14,481		

* $p<0,05$

Öğrencilerin diyet yapma sıklığına göre yeme tutumlarında anlamlı bir farklılık bulunmuştur ($p<0,05$). ANOVA sonrası belirlenen anlamlı farklılığın hangi gruplardan kaynaklandığını belirlemek üzere tamamlayıcı post-hoc analiz tekniği uygulanmış ve daima diyet yapanların ($n=6$) ortalamaları Hiçbir zaman yapmayanlardan ($n=216$) anlamlı derecede daha yüksek bulunmuştur (Tablo 5).

Tablo 6. YTT, VKİ, Ebeveyn bağlanma tarzları arasındaki korelasyon ilişkileri

	VKİ	İlgi/kontrol	Koruma	YTT
VKİ	1	-,026	,029	,128
İlgi/kontrol	-,026	1	,318**	,162**
Koruma	,029	,318**	1	,086
YTT	,128**	,162**	,086	1

** $p<0,01$

Öğrencilerin YTT, VKİ ve ebeveyn bağlanma tarzları arasındaki ilişkiler analiz edilmiş Ebeveyn bağlanma tarzları alt boyutlarından ilgi/kontrol boyutu ile YTT arasında pozitif yönlü anlamlı bir ilişki bulunmuştur. İlgi/kontrol boyutu puanları arttıkça YTT puanları da artmaktadır. Aynı şekilde VKİ değerleri arttıkça YTT puanları da artmaktadır (Tablo 6).

Tablo 7 Yeme Tutumunu Yordayan Değişkenler

Aşama	Yordayıcı değişken	R	R ²	Adjusted R ²	sd	F	P
1	VKI	,192 ^a	,037	,030	3	5,276	,001 ^b

a. Bağımlı değişken: yeme toplam b. Yordayıcılar: VKI, koruma, ilgi/kontrol

Yukarıda yer alan regresyon modeli anlamlıdır (p<0,05). Algılanan ebeveynlik biçimleri ve VKİ' nin yeme tutumunu yaklaşık %4 oranında etkilediği bulunmuştur (**Tablo 7**).

Tartışma

Üniversite öğrencilerinde yeme tutumları, VKİ ve ebeveyn bağlanma stilleri arasındaki ilişkiyi belirlemek amacı ile yapılan araştırmanın bulguları literatür çerçevesinde tartışılmıştır.

Çalışmada öğrencilerin YTT kesme puanına göre YB riskinin % 7,9 (n:34) olduğu tespit edilmiştir. Bu oranın, çeşitli çalışmalarda oranlar (% 1.52 - % 6.8) ile paralellik gösterdiği görülmektedir (Smink ve.,2012; Polivy ve Herman, 2002; Semiz ve ark.,2013; Aslan ve Alpaslan 1998; Erol ve ark., 2002; Toker ve Hoccoğlu 2009; Vardar ve Erzenin 2011; Kugu ve ark. 2006). Bununla birlikte, farklı kültürdeki öğrenciler ile yapılan çalışmalarda YB görülme oranının %10 ve üzerinde olduğu (Humphreys ve ark., 2007; Robets,2006; Tseng ve ark., 2014; Kjelsas ve ark., 2004) Türkiye'deki çalışmalarda ise sonuçların % 12 ile %25 arasında değiştiği bildirilmiştir (Uzun ve ark., 2006; Şanlıer ve ark.,2008; Çelikel ve ark., 2008; Işık, 2009). Genel olarak YB' nin klinik ve toplum örneklerinde görülme sıklığı açısından farklılıklar gözlenmektedir (Hoek 2002, Hoek 2006). Yaygınlık oranları yapılan araştırmalarda farklılık gösterse de söz konusu araştırmaların ortak yönü YB' nin genç erişkin popülasyonda yaygın bir şekilde görülmesidir. Yaygınlık oranlarının arasındaki bu farklılıklar örneklem ve çalışmalara ait yöntemsel nedenlere bağlanmaktadır.

Erkek ve kadın öğrencilerin YTT ortalamaları arasında istatistiksel anlamda bir fark tespit edilmemiştir. Bu bulgular ile benzer çalışmalar da mevcuttur (Arslan ve Alparslan, 1998; Batur ve ark., 2005). Literatürde bu farklılığa değinen çalışmalar da mevcuttur (Batıgün ve Utku, 2006; Maner 2001, Ünalın ve ark., 2009, Forsen-Mantilla 2014; Uzun ve ark., 2006). Erkeklerdeki yeme tutumları ile ilgili araştırmalar kısıtlı olmakla beraber, sık diyet yapma ve bazı yeme problemlerinde artış olduğu dikkat çekmektedir (Fedoroff ve McFarlane, 1998). Bu durum YB' ye giden süreçte cinsiyet açısından farklılıkların ortadan kalkmaya başladığı şeklinde yorumlanabilir.

Kilo koruma için çaba harcayan katılımcıların YTT ortalamasının çaba harcamayanlara göre anlamlı derecede yüksek olduğu görülmüştür. Literatür incelendiğinde, kilo koruma amaçlı bazı girişimlerde bulunan ergenlerin her hangi bir girişimde bulunmayanlar göre YTT ortalamalarının daha yüksek olduğu tespit edilmiştir (Lowry ve ark.,2002; Seyfik,2016). Kilo vermek ve kilosunu korumak için hem kadın hem de erkek katılımcıların, normal kiloda olsalar bile aç kaldığı ya da kusmaya çalıştıkları gösterilmiştir. YB görülen bireylerin biçim ve ağırlıkları ile aşırı ilgilendikleri ve aşırı anlam yükledikleri bilinmektedir (Maner, 2007). Bu sonuç literatürdeki diğer araştırma sonuçları ile paralellik göstermektedir.

Diyetisyene giden öğrencilerin yeme tutumu ortalamaları gitmeyenlerin ortalamalarından anlamlı derecede yüksek çıkmıştır. Literatürde diyet yapma ve sağlıksız kilo kontrolü yöntemlerinin kullanılması ile YB arasında ilişki tespit eden çalışmalar yer almaktadır (Ulaş ve ark., 2013; White ve ark., 2011). Beden ağırlığını değiştirmeye yönelik girişimler ve diyetisyene başvurma durumunun yeme tutumu üzerinde anlamlı etkisinin olmadığı çalışmalar da mevcuttur (Pehlivan, 2017). Beden algısıyla ilgili yapılan çalışmalar, beden memnuniyetsizliğinin yeme bozukluğuna dönüşebilecek sağlıksız diyet davranışlarını teşvik ettiğini ileri sürmektedir (Wertheim ve Paxton, 2012). Özellikle bireylerin profesyonel yardım almadan yaptıkları diyet YB'yi arttırmaktadır (Pekcan ve ark., 2008). Sağlıksız diyet uygulamaları başa çıkılamayacak duruma gelindiğinde bir diyet uzmanına başvurmayı beraberinde getirmiş olabilir şeklinde yorumlanabilir. Literatürdeki bu sonuçların bu araştırmanın bulgularını destekler nitelikte olduğu görülmektedir.

Bu çalışmada fiziksel aktivite ve etkinliklerin durumu ile yeme tutumlarının ilişkisi araştırıldığında spor salonuna gidenlerin YTT ortalamaları gitmeyenlerin ortalamalarından anlamlı derecede yüksek bulunmuştur. Spor ve fiziksel aktivite ile YB arasındaki ilişkiyi inceleyen çeşitli araştırmalar bulunmaktadır (Strober ve ark., 1997; Dallegrave ve ark., 2008). YB riski taşıyan öğrencilerin taşımayanlara göre kilo vermeye çalışma ve kilo almayı önlemek amaçlı egzersiz yapma oranlarının anlamlı şekilde yüksek olduğuna dair bulgular ortaya konmuştur (Arnik, 2009; Özdemir 2014). Başka bir çalışmada ise hem erkeklerin hem de kızların kilo alma korkusuyla yemeklerden sonra aşırı egzersiz yaptıkları tespit edilmiştir (Kjelsas ve ark.,2004). Egzersize bağımlılığın fiziksel aktivite ve YB arasında aracı rolü olduğuna ilişkin araştırma bulguları da mevcuttur (Cook ve Hausenblas, 2008). Farklı bir çalışmada YB gösterenlerin %80'in aşırı fiziksel aktiviteye yöneldiği ve bunun ortak bir durum olduğu rapor edilmiştir. YB gösterenlerde kilo ve dış görünümün fiziksel egzersiz yapmanın temel nedeni olarak görüldüğü ifade edilmiştir (Shroff ve ark.,2006). Yeme tutumlarında bozulmanın farklı bir patofizyoloji temeline oturduğunu düşündüğümüzde, YTT puanı yükseldikçe egzersiz oranının da yükselmesinin beklenen seviyede olduğu söylenebilir. Bu bulgular ile çalışmamız sonuçları paralellik göstermektedir.

Daha önce psikiyatrist/psikoloğa başvuranlar ile başvurmayanların YTT ortalamaları arasında anlamlı bir fark bulunmamıştır. Bu bulgular daha önce yapılmış araştırma sonuçlarından farklıdır. Son 6 ay içerisinde psikolojik bir sorun nedeniyle bir ruh sağlığı uzmanından yardım alan kişilerin almayan kişilerden anlamlı bir şekilde daha yüksek YTT puanlarına sahip olduğuna ilişkin araştırma sonuçları ortaya konmuştur (Pehlivan, 2017). Bu durum öğrencilerin ruh sağlığı uzmanından yardım arama davranışının yeme tutumlarındaki sorunlar dışındaki farklı problemler nedeni olabileceğini düşündürmektedir. Bağlantılı olarak, araştırmaya katılan öğrencilerin yeme tutumlarındaki bozulmaların henüz klinik duruma dönüşmediğini de düşündürmektedir.

Daha önce YB yaşamış olduğunu tarif eden üniversite öğrencilerinin YTT ortalamalarının YB tarif etmeyenlere göre anlamlı derecede daha yüksek olduğu bulunmuştur. Son yıllarda Anoreksiya Nevroza görülme yaygınlığının 15-19 yaş grubunda arttığını bildirilmektedir (APA, 2013). Bulimiya Nevroza vakalarının da önemli bir bölümü geç ergenlik döneminde ortaya çıkmaktadır (Vançelik ve ark.,2007; Fairburn, Mphil ve Cooper,1999). Üniversite öğrencilerinin yeme tutumlarını inceleyen bir çalışmada ise katılımcıların yaşı arttıkça YB riskinin azaldığı yönünde bulgular belirtilmiştir (Siyez ve Uzbas, 2006). Bu araştırmaya katılan üniversite öğrencilerinin daha erken yaşlarda YB geçirdiklerini ifade ettikleri düşünülürse literatür ile uyumlu olduğu söylenebilir. Ayrıca YB, sıklıkla kronik seyiri olan ve nüks etme olasılığı yüksek bir psikiyatrik bozukluk olması da dikkat edilmesi gereken bir husustur (Agras, 2001).

Fast food yeme sıklığına göre, hiç fast food tüketmeyenlerin YTT ortalamaları diğer gruplara göre anlamlı derecede daha yüksek bulunmuştur. Abur cubur besinlerin kilo aldırıldığını bu nedenle yemekten uzak durduğunu ifade eden katılımcıların YTT puanlarının yüksek olduğu benzer araştırma bulguları da mevcuttur (Özdemir, 2014). De Vogli ve arkadaşlarına (2014) göre fast-food yeme, kişinin yeme davranışlarının doğrudan ortaya konması anlamını taşımaktadır. Bu durum, YB gösterenlerin şişmanlama kaygısı, zayıf bir bedene sahip olma ve diyet yapma isteği taşımalarından dolayı bazı besinlere karşı kaçınma davranışları göstermelerine sebep olmaktadır (Çakırlı, 2005). Bu bulgular kapsamında YB semptomları incelendiğinde bazı yiyeceklerden kaçınma davranışının bozukluğa özgü bir belirti olduğu söylenebilir. Bulgular literatür ile paralellik göstermektedir.

Öğrencilerin kilo memnuniyeti incelendiğinde kilosundan hiç memnun olmayanların YTT ortalamaları kilosundan çok memnun olanların YTT ortalamalarından anlamlı derecede yüksek çıkmıştır. Bu bulgular önceki araştırma sonuçları ile uyumludur (Kadioğlu ve Ergün 2015; Kocabasoglu, 2001; O'dea ve ark,1996). Üniversite öğrenci örneklemini ile yapılan bir

çalışmada katılımcıların önemli bir oranının normal kiloda oldukları halde kendilerini kilolu olarak algıladığı bildirilmiştir (Eaton ve ark.,2005). Forman ve arkadaşlarının (2004) yine öğrenciler ile yaptığı çalışmada YB riski zayıf olanlarda kilosundan memnun olma oranının daha yüksek olduğu bulunmuştur. Bir başka çalışmada kilosunu her gün kontrol edenlerin YTT puanları yüksek bulunmuştur (Özdemir, 2014). Literatürdeki söz konusu araştırma sonuçlarının bu çalışmadaki bulguları desteklediği görülmektedir. YTT puanları yüksek olan öğrencilerin kilo ile ilgili düşüncelerinin yoğun olduğunu göstermektedir. YB gösteren bireylerin beden görünümleri ile ilgili algılarına bağlı olarak, bedenini olduğundan şişman ve şekilsiz bulma, sonucunda ideal kiloya kavuşmak için çok kısıtlı gıda alma, bazı gıdalardan kaçınma, diyet ya da aşırı egzersiz yapma gibi belirtiler gösterdikleri tespit edilmiştir (Fairburn, Cooper ve Shafran, 2003).

Diyet yapma sıklığı incelendiğinde daima diyet yapan öğrencilerin YTT ortalamaları hiçbir zaman diyet yapmayanlara göre anlamlı derecede yüksek tespit edilmiştir. Bu bulgular daha önce yapılmış, diyet yapan bireylerin YTT puanlarının yüksek bulunduğu araştırma sonuçları ile uyumludur (Özdemir, 2014, Ulaş ve ark., 2013). Yapılan çalışmalarda üniversite öğrencilerinin kilo kontrolü amacıyla en fazla diyet yapma yöntemini kullandıkları bildirilmiştir (Neumark ve ark.,2004; Polat ve ark.,2005). YB tanılı genç kızlarda yapılan bir çalışmada ise fazladan kilo verme ve diyet yapma girişiminin belirgin olduğu bildirilmiştir (Onar, 2008). Shafran ve arkadaşları (2004) tekrarlayan beden denetleme ve kaçınma davranışlarının, YB'de gözlemlenen beden görünümü ve ağırlığına ilişkin aşırı değerlendirmelerin davranış boyutundaki göstergesi olduğunu söylemiştir. Bu sonuçlara göre, beden memnuniyetsizliği ve kilo vermek için diyet uygulamaları YB için dikkatli olunması gerekli gruba işaret etmektedir. Hatalı vücut algısına sahip olan kişilerin vücutlarına ilişkin memnuniyetsizlik oranları arttıkça izledikleri yöntemlerin de daha sağlıksız ve tehlikeli olduğu görülmektedir. Kilo kaybetme girişimleri, bozulmuş yeme davranışının ortaya çıkma riskinin altını çizmektedir (Field ve ark., 2003). Literatürdeki söz konusu araştırma sonuçlarının bu çalışmanın bulgusunu desteklediği görülmektedir

Yeme tutumu ile VKİ arasındaki istatistiksel anlamda bir ilişki tespit edilmiştir. YTT puanları arttıkça VKİ değerleri de artmaktadır. Bazı çalışmalar YB ile VKİ arasında anlamlı ilişki olduğunu gösterirken (Çakırlı, 2005; Erol, Toprak ve Yazıcı, 2002; Garibagaoglu ve ark., 2006; Hawkins ve ark.,2004; Killen ve ark 1994; Vançelik ve ark., 2007) ilişki olmadığını gösteren çalışmalar da mevcuttur (Bas ve ark.,2004). Kilolu bireylerin yeme tutumlarında normalden uzaklaşan davranışlar görüldüğü ya da tersinin de doğru olduğu, yeme tutumları bozulan bireylerin VKİ'nde artma olabileceği söylenebilir. Söz konusu bu bulgu YB değerlendirmesinde VKİ'nin dikkate alınması gerektiğini göstermektedir.

Öğrencilerin anneden algıladıkları ebeveynlik bağlanma tarzının yeme tutumu üzerinde etkili olduğu bulunmuştur. Anneden gelen ebeveynlik biçimlerinden hangilerinin yeme tutumu ile ilişkili olduğu incelendiğinde, anneye bağlanma tarzları alt boyutlarından ilgi/kontrol boyutu ile YYT ortalamaları arasında istatistiksel anlamda bir ilişki bulunmuştur. Ancak anneden algılanan koruma boyutu ile ilgili olarak herhangi bir anlamlı fark tespit edilmemiştir. Babadan algıladıkları bağlanma tarzı bu araştırmada yer almamıştır. Bu kapsamda YB hastalarının ebeveyninden en az birini yetersiz işlevli olarak değerlendirmesi de bu bulguyu destekler niteliktedir (Holtom-Viesel ve Allan, 2014). Bu araştırmadan elde edilen bulgular YB' ye giden yolda annenin rolünü vurgulayan çalışmalar ile (Bachar ve ark. 2008; Cannetti ve ark., 2008) uyumlu görülmektedir.

Pek çok araştırmada ebeveyninden algılanan yetersiz ilgi ve yüksek koruma tutumlarının YB ile ilişkisi gösterilmiştir (Meyer ve Gillings, 2004). YB ve ebeveyn bağlanma tarzları arasında doğrudan bir ilişkinin belirlenmediği araştırmalar da mevcuttur (Ahmad, Waller ve Verduyn 1994). YB' nin gelişmesinde erken dönem çocukluk yaşantılarının ve özellikle anne-baba ile kurulan ilişkilerin niteliğinin önemli bir faktör olabileceği öne sürülmektedir (Tetley, Moghaddam, Dawson ve Rennoldson, 2014). Literatürde aşırı koruyuculuk, otoriterlik, cezalandırıcılık gibi ebeveynlik biçimleri olumsuz ebeveynlik tutumları olarak değerlendirilmiş, çocukluklarında bu tutumlara maruz kalmış YB gösterenlerin sıklıkla çevreyi kontrol etmenin bir yolu olarak bu davranışı geliştirdiği ileri sürülmektedir (Waller ve Calam, 1994). Yemek yemeyi reddetmenin bazen aşırı kurallara tepki olarak doğabileceğine vurgu yapılmaktadır (Sheffield ve ark.,2009). Benzer şekilde, katı kuralların koyulduğu, bireyselliğe izin vermeyen bu ailelerde, çocukların risk almak, hata yapmak ve kendi deneyimlerini yaşamak ve sonuçlarını görmek için bir seçeneğe ihtiyaç duydukları ve bu durumun da sıklıkla yemeyi reddetme şeklinde ortaya çıktığı ifade edilmektedir (McDowell ve Hostetler, 1996). Ergenler anoreksik veya bulimik davranışların ebeveynlerine yönelik öfkelerinin bir ifadesi olduğu öne sürülmektedir (Valentis ve Devane (1994). Ergenlik döneminde bireyler yemek yeme miktarlarının anne-babalarının kontrol edemeyecekleri bir alan olarak görmektedir. Böylece bireyselleşme gereksinimlerini, uygun olmayan yeme aktivitelerine başvurarak ve vücutlarını kontrol ederek, ebeveyninden gelen aşırı korumaya karşı bir savunma mekanizması olarak kullanmaktadırlar (Turner ve ark 2005).

YB gösterenlerin aile üyeleri arasında sınırların bulanık olduğu ya da iç içe geçen ilişkilerin hâkim olduğu araştırma bulguları ile ortaya konmuştur (Tomiyama ve Mann, 2008). Bir başka araştırmada ise, anoreksiya nervoza tanılı bireylerin aile üyelerinde yüksek katılık ve düşük yakınlık bulunmuştur (Gillett ve ark., 2009). YB gösteren bireyler, ailelerini ilişkilerde

daha az bağı, daha az esnek ve anneleriyle iletişimlerini bozulmuş olarak algılanmaktadır. Webster ve Palmer'in, (2000) yaptığı kontrol gruplu karşılaştırmalı bir çalışmada, anoreksiya nervoza tanılı grup, anne-baba ilgisizliği, kontrol, bakım, antipati ve aile uyumsuzluğu değişkenleri açısından anlamlı bir farklılık göstermemiştir. Buna karşın, kontrol grubuna göre bulimiya nervoza tanılı olanlar daha az bakım ve genel olarak daha fazla sıkıntı bildirmişlerdir. Bu bulgular ailedeki ilgi, bakım ve yakınlığın aşırı ya da eksik olmasının her ikisinin de yeme bozukluğu ile ilişkili olabileceğini göstermektedir.

Özgün ölçekten (PBI) farklı olarak, ABBÖ'nin Türkçe'ye uyarlanmasında koruma/kontrol boyutunda yer alan kontrol öğelerinin ilgi boyutunda yer aldığı görülmüş ve ilgi/kontrol olarak isimlendirilmiştir (Kapçı ve Küçüker, 2006). Ana-babanın çocuğa yönelik kontrol davranışları batı kültüründe aşırı koruyucu ana-babalık tarzını yansıtırken, toplumumuzda ise söz konusu ana-babalık ilgi gösterme tarzının bir parçası olarak ortaya çıkmaktadır. YB gösterenler ebeveynlerini daha az sıcak ve empatik ve çocuklukta özerkliklerini ve bağımsızlıklarını kısıtlama eğiliminde olduklarını hatırlama eğilimindedir (Tetley ve ark.,2014; Romans ve ark., 2001). Bu kapsamda bizim kültürümüzdeki annenin çocuğuna ilgi gösterirken beraberinde çocuğun davranışlarını denetlemeye yöneldiği de sıklıkla gözlenen bir durumdur. Ancak araştırma bulgularında ilgi/kontrol puanlarının yüksek olduğu, bunun anlamının ilgi yetersizliğinden ziyade ilgi gösterirken spektrumun diğer ucuna yani kontrol boyutuna dönüştüğü şeklinde yorumlanabilir. YB ile ebeveynlik biçimleri arasındaki ilişkileri inceleyen araştırmalarda farklı sonuçlar elde edilmesinde farklı değerlendirme araçlarının ve örneklemelerin etkili olabileceği düşünülmektedir. Araştırmalarda ebeveynlik biçimlerini ölçen araçların çeşitliliği dikkat çekmiştir.

Algılanan ebeveynlik biçimleri, VKİ değerlerinin yeme tutumu üzerinde yordayıcı gücü analiz edildiğinde, VKİ ve anneye bağlanma değişkenlerinin varyansın %4'nü açıkladığı ortaya çıkmıştır. Sonuç olarak, regresyon analizi neticesinde yüksek VKİ'ye sahip olmanın, anneden algılanan aşırı ilgi/kontrol tutumlarının yüksek YTT puanlarını açıklayan değişkenler olduğu sonucuna ulaşılmıştır. Söz konusu değişkenlerin yeme tutumları üzerinde olumsuz etkiye sahip olduğu düşünülmüştür.

Sonuç Ve Öneriler

Bu çalışmada üniversite öğrencilerinde, VKİ, anneden algıladıkları ilgi/kontrol ve koruma davranışının yeme tutumları ile ilişkisi araştırılmıştır. Buna göre üniversite öğrencilerinin % 7,9'u (n:34) YB açısından riskli bulunmuştur Bununla birlikte YB ve cinsiyet arasında anlamlı bir farklılık tespit edilmemiştir. Araştırma bulguları VKİ ve anneden algılanan ilgi/kontrolün YB gelişmesinde etkisinin olduğunu ortaya koymuştur.

Bu çalışmanın bazı sınırlılıklarının olduğu söylenebilir. Araştırma üniversite öğrencilerinde randomize bir yöntemle yapılmıştır. Ancak ikinci aşamada, birinci aşamada ölçekler aracılığı ile tespit edilmiş risk faktörü taşıyan grup ile klinik görüşme yapılarak araştırmanın derinleştirilmesi yerinde olacaktır. Bu çalışmada, kesitsel bir yöntem kullanılmıştır gelecek çalışmalarda boyamsal çalışmalara ihtiyaç olduğu söylenebilir. Sınırlılıklara rağmen bu çalışmanın literatüre katkı sağlayacağı düşünülmektedir.

Kaynakça

Ahmad, S., Waller, G. ve Verduyn, C. (1994). Eating attitudes among Asian schoolgirls: The role of perceived parental control. *International Journal of Eating Disorders*, 15: 91-97.

Agras, W. S. (2001). The consequences and costs of the eating disorders. *Psychiatric Clinics of North America*, 24(2), 371-379.

Amerikan Psikiyatri Birlięi (2013). Ruhsal bozuklukların tanıs ve sayımsal elkitabı, beşinci baskı (DSM-5), (E. Köroğlu, Çev.). Ankara: Hekimler Yayın Birlięi.

Arnik, Ç.M. (2009). Bir üniversite kampüsündeki öğrencilerin yeme yutum ve davranışlarının değerlendirilmesi [Yüksek Lisans Tezi].Marmara Üniversitesi, İstanbul.

Aslan, H. ve Alparslan, N. (1998). Bir grup üniversite öğrencisinde yeme tutumu ile obsesif kompulsif belirtiler, aleksitimi ve cinsiyet rolleri arasındaki ilişki. *Çocuk ve Gençlik Ruh Sağlığı Dergisi*, 5 (2), 61-70.

Aydemir, Ö. ve Köroğlu, E. (2012). (Ed.). *Psikiyatride Kullanılan Klinik Ölçekler* (6.Baskı) Ankara: Hekimler Yayın Birlięi.

Aydın, C. (2010). *Yeme Tutumu, Ortorektik Belirtiler ve Ana-Babaya Bağlanma Arasındaki İlişkiler*. Yüksek Lisans Tezi. Hacettepe Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, Psikoloji Anabilim Dalı.

Bachar, E., Kanyas, K., Latzer, Y., Canetti, L., Bonne, O. ve Lerer B. (2008). Depressive tendencies and lower levels of self-sacrifice in mothers, and selflessness in their anorexic daughters. *Eur Eat Disord Rev*,16: 184-90.

Bas, M.F., Asçı, H., Karabudak, E. ve Kızıltan, G. (2004). Türk adolesanlarda psikolojik durum ve yeme davranışı arasındaki ilişki, *Adolescence Fall*, 39(155), 593-599.

- Batıgün, A. D. ve Utku, Ç. (2006). Bir grup gençte yeme tutumu ve öfke arasındaki ilişkinin incelenmesi. *Türk Psikoloji Dergisi*, 21 (57), 65-78.
- Batur, S. (2004). Yeme tutum bozukluğu gösterenlerde ve göstermeyenlerde temel bilişsel şemalar. Doktora Tezi, Ankara Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, Ankara
- Batur, S., Demir, H., Ulu, P., Güneş, H., Irmak, E. ve Aşkın, A. (2005). Yeme tutumu ve cinsiyet ile bağlanma biçimleri arasındaki ilişki. *Türk Psikoloji Yazıları*, 8 (15), 21-31.
- Bowlby, J. (1982). *Attachment and loss, attachment*. vol 1, 2nd edn. Basic Books, New York
- Calam, R., Waller, G., Slade, P. ve Newton, T. (1990). Eating Disorders and Percieved Relationships with Parents. *International Journal of Eating Disorders*, 9(5), 479-485.
- Canetti, L., Kanyas, K., Lerer, B., Latzer, Y. ve Bachar, E. (2008). Anorexia Nervosa and Parental Bonding: The Contribution of Parent-Grandparent Relationships to Eating Disorder Psychopathology. *Journal of Clinic Psychology*. 64(6), 703-716.
- Cook, B.J., Hausenblas, H.A. (2008). The role of exercise dependence for the relationship between exercise behavior and eating pathology: Mediator or moderator? *J Health Psychol*,13: 495– 502.
- Çakırlı, A.Z. (2005). Anormal Yeme Tutum ve Davranışlarının Aile Ortamı, Özgüven ve Mükemmeliyetçilikle İlişkisi Yayımlanmış Yüksek Lisans Tezi. İstanbul Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, İstanbul, Türkiye.
- Çelikel, C.F, Cumurcu, E.B, Koç, M., Etikan, İ. ve Yücel, B. (2008). Psychologic Correlates of Eating Attitudes in Turkish Female College Students. *Comprehensive Psychiatry*. 49, (2) 188-194.
- Dakanalis, A., Timko, C.A., Zanetti, M.A., Rinaldi, L., Prunas, A., Carrà, G., Riva, G.ve Clerici, M. (2014). Attachment insecurities, maladaptive perfectionism, and eating disorder symptoms: a latent mediated and moderated structural equation modeling analysis across diagnostic groups. *Psychiatry Res* 215:176–184.
- Dallegrove, R., Calugi, S., Marchesini, G. (2008). Compulsive exercise to control shape or weight in eating disorders: prevalence, associated features, and treatment outcome. *Compr Psychiatry*;49: 346–52.
- De Panfilis, C., Rabbaglio, P., Rossi, C., Zita, G. ve Maggini, C. (2003). Body Image Disturbance, Parental Bonding and Alexithymia in Patients with Eating Disorders. *Psychopathology*, 36(5), 239-246.

De Vogli R ve Kouvonen A, G. (2014). The influence of market deregulation on fast-food consumption and body mass index: a cross-national time series analysis. *Bull World Health Organ*, 92(2):99-107.

Eaton, D.K., Lowry, R., Brener, N.D., Galuska, D.A. ve Crosby, A.E. (2005). Associations of body mass index and perceived weight with suicide ideation and suicide attempts among us high school students. *Arch Pediatr Adolesc Med*, 159(6): 513- 519.

Elal, G., Altuğ, A., Slade, P.D. ve Tekcan, A. (2000). The factor structure of the Eating Attitudes Test (EAT) in a Turkish university sample. *Eating and Weight Disorders*, 5, 46,50.

Erol, A., Toprak, G. ve Yazıcı, F. (2002). Üniversite öğrencisi kadınlarda yeme bozukluğu ve genel psikolojik belirtileri yordayan etkenler. *Türk Psikiyatri Dergisi*,13(1): 48-57.

Fairburn, C. G., Cooper, Z. ve Shafran, R. (2003). Cognitive behaviour therapy for eating disorders: A "transdiagnostic" theory and treatment. *Behaviour Research and Therapy*, 41(5), 509-528.

Fairburn, C.G., Mphil, D.M., Cooper, Z., Welch, S.L. (1999). Risk factors for anorexia nervosa: three integrated case-control comparison. *Arch Gen Psychiatry*, 56: 468-76.

Fedoroff, I.C ve McFarlene, T.(1998).Cultural aspects of eating disorders.In S.S.Kazarian and D.R.Evans(Eds.), Cultural clinical psychology:Theory,research, and practice (pp.152-176). New York:Oxford University Press.

Field, A.E., Austin, S.B., Taylor, C.B., Malspeis, S., Rosner, B., Rockett, H.R., Gillman, M.W. ve Colditz, G.A. (2003). Relation between dieting and weight change among preadolescents and adolescents. *Pediatrics*, Oct;112(4):900-6.

Field, A. (2009). *Discovering statistics using SPSS*. London: SAGE.

Forman V, Hoffman. High Prevalence of Abnormal Eating and Weight Control Practices Among U.S. High-School Students. *Eating Behaviors*. 2004; 5(2): 325-336.

Forsén Mantilla, E., Bergsten, K., Birgegård, A. (2014). Self-image and eating disorder symptoms in normal and clinical adolescents. *Eating Behaviors*, 15(1): 125-131.

Garibagaoglu, M., Budak, N., Öner, N., Sağlam, Ö. ve Nisli, K. (2006). Üç Farklı Üniversitede Eğitim Gören Kız Öğrencilerin Beslenme Durumları ve

Vücut Ağırlıklarının Değerlendirilmesi. Sağlık Bilimleri Dergisi, 15(3): 47-180.

Garner, D.M. ve Garfinkel, P.E. (1979). The eating attitudes test: an index of the symptoms of anorexia nervosa. Psychol Med,9: 273-279.

George, D. ve Mallery, M. (2010). *SPSS for Windows Step by Step: A Simple Guide and Reference*. Boston: Pearson.

Gillett, K., Harper, J. M., Larson, J. H., Berrett, M. E. ve Hardman, R. K. (2009). Implicit family process rules in eating-disordered and non-eating-disordered families. Journal of Marital and Family Therapy. 35(2), 159-174.

Graber, J. A., Brooks-Gunn, J., Paikoff, R. L. ve Warren, M. P. (1994). Prediction of eating problems: An 8-year study of adolescent girls. Developmental Psychology, 30, 823-834.

Hawkins, N., Richards, P.S., Granley, H.M. ve Stein, D.M. (2004). The Impact Of Exposure To The Thin-İdeal Media İmage On Women. Eating Disorders, 12, 35-50.

Hay, P., Chinn, D., Forbes, D., Madden, S., Newton, R., Sugenor, L., Touyz, S. ve Ward, W. (2014). Royal Australian and New Zealand College of Psychiatrists clinical practice guidelines for the treatment of eating disorders. Aust N Z J Psychiatry 48:977–1008.

Hazan, C.ve Shaver, P.R. (1987). Romantic love conceptualized as an attachment process. J Pers Soc Psychol 52: 511–524.

Hoek, H.W. (2002). Distribitoin of eating disorder. Eating Disorder and Obesity, 2. Baskı, cilt 1, CG Fairburn, Brownell KD (Ed), New York, The Guilford Press, 233-37.

Hoek, H.W. (2006). Incidence, prevalence and mortality of anorexia nervosa and other eating disorders. Curr Opin Psychiatry, 19: 389-94.

Hoek, H. W. ve Van Hoeken, D. (2003). Review of the prevalence and incidence of eating disorders. The International Journal of Eating Disorders, 34, 383-396.

Holtom-Viesel, A. ve Allan, S. (2014). A systematic review of the literature on family functioning across all eating disorder diagnoses in comparison to control families. Clinical Psychology Review, 34(1), 29-43.

Işık, B. (2009). Uludağ Üniversitesi Öğrencilerinde Yeme Bozukluklarının Araştırılması. Yayınlanmış Tıpta Uzmanlık Tezi. Uludağ Üniversitesi, Tıp Fakültesi, Bursa.

Jacobi, C., Hayward, C., de Zwaan, M., Kraemer, H.C.ve Agras, W.S. (2004). Coming to terms with risk factors for eating disorders: application of risk

terminology and suggestions for a general taxonomy. Psychol Bull 130: 19-65.

Kadioğlu, M. ve Ergün A. (2015). Üniversite öğrencilerinin yeme tutumu, öz-etkililik ve etkileyen faktörler. MÜSBED, 5:96-104.

Kapçı, E.G.ve Küçüker, S. (2006). Ana babaya bağlanma ölçeği: Türk üniversite öğrencilerinde psikometrik özelliklerinin değerlendirilmesi. Türk Psikiyatri Dergisi, 17(4), 286-295.

Killen, J.D., Taylor, C.B., Hayward, C., Wilson, D.M., Haydel, K.F., Hammer, L.D. ve ark., (1994). Pursuit of thinness and onset of eating disorder symptoms in a community sample of adolescent girls: a three year prospective ananalysis. International Journal of Eating Disorders, 6(3): 227-238.

Kjelsas, E., Bjornstrom, C. ve Gøtestam, G.K. (2004). Prevalence of Eating Disorders in Female and Male Adolescents (14-15 years). Eating Behaviors. 5(1), 13-25.

Kocabasoglu N. (2001). Yeme bozuklukları. Yeni Symposium, 39(2): 95-99.

Kugu, N., Akyuz, G., Dogan, O., Ersan, E. ve Izgic, F. (2006). The Prevalence of Eating Disorders Among University Students and the Relationship with Some Individual Characteristics. Australian and New Zealand Journal of Psychiatry. 40, 129-135.

Liu, Q., Shono, M. ve Kitamura, T. (2008). The effects of perceived parenting and family functioning on adult attachment: a sample of Japanese university students. Open Fam Stud J 1: 1-6.

Lowry, R., Galuska, D.A, Fulton, J.E., Wechsler. H. Kann, L. (2002). Weight management goals and practices among U. S. high school students: Associations with physical activity, diet, and smoking. Journal of Adolescent Health, 31: 133-144.

Maner, F. ve Aydın, A. (2007). Bulimiya Nervozada Psikososyokültürel Etmenler. Düşünen Adam: Psikiyatri ve Nörolojik Bilimler Dergisi, 20(1): 25-37.

Maner, F. (2001). Yeme Bozuklukları. Psikiyatri Dünyası, 5(4): 130-139.

McDowell, J. ve Hostetler, B. (1996). Josh McDowell's handbook on counseling youth: A comprehensive guide for equipping youth workers, pastors, teachers, and parents. Thomas Nelson.

Meyer, C.ve Gillings, K. (2004). Parental bonding and bulimic psychopathology: the mediating role of mistrust/abuse beliefs. *Int J Eating Disord*, 35: 229-233.

Mikulincer, M., Shaver, P.R. (2007). Boosting attachment security to promote mental health, prosocial values, and inter-group tolerance. *Psychol Inq* 18: 139-156.

Mikulincer, M. ve Shaver, P.R. (2012). An attachment perspective on psychopathology. *World Psychiatry* 11: 11-15.

Miller, C. A., ve Golden, N. H. (2010). An introduction to eating disorders: clinical presentation, epidemiology, and prognosis. *Nutrition in Clinical Practice*, 25(2), 110-115.

Minuchin, S., Rosman, B. L. ve Baker, L. (1978). *Psychosomatic families: Anorexia nervosa in context*. Cambridge, MA: Harvard University Press.

Monteleone, A.M., Cardi, V., Volpe, U., Fico G., Ruzzi, V., Pellegrino, F. ve ark. (2018). Attachment and motivational systems: relevance of sensitivity to punishment for eating disorder psychopathology. *Psychiatry Res* 260:353-359.

Monteleone, A.M., Castellini, G., Ricca, V., Volpe, U., De Riso, F., Nigro, M.ve ark. (2017). Embodiment mediates the relationship between avoidant attachment and eating disorder psychopathology. *Eur Eat Disord Rev*, 25: 461-468.

Neumark-Sztainer, D., Wall, M., Story, M. ve Fulkerson, J.A. (2004). Are Family terns Associated With Disordered Eating Behaviors Among Adolescents? *Journal of Adolescent Health*, 35: 350-359.

O’dea, J.A., Jennifer, A. ve Abraham, S. (1996). Food Habits, Body Image, An Weight Control Practices Of Young Male And Female Adolescents. *Australian Journal Of Nutrition And Dietetic*, (53): 32-39.

Onar, A. (2008). Ergenlik ve genç ergenlik dönemindeki kızlarda yeme bozukluğu tanısı bulunanlar ile bulunmayanların aile ortamı, sosyotropik-otonomik kişilik özelliği, beden memnuniyeti, benlik saygısı açısından karşılaştırılması. Yayınlanmamış yüksek lisans tezi, İstanbul Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, İstanbul

Owens, L. K., Hughes, T. L. ve Owens-Nicholson, D. (2002). The effects of sexual orientation on body image and attitudes about eating and weight. *Journal of Lesbian Studies*, 7(1), 15-33.

Özdemir, A. (2014). Lise Öğrencilerinin Vücut Kitle İndeksi İle Yeme Davranışı Bozukluğu, Benlik Kavramı Ve Kendini Algılama Arasındaki İlişki, Doktora Tezi, Cumhuriyet Üniversitesi Sağlık Bilimleri Enstitüsü

Öztürk, M.O.ve Uluşahin, A. (2016). Ruh Sağlığı ve Bozuklukları. 14. Baskı. Miki Matbaacılık, Nobel Tıp Kitabevleri Ankara 273, 465-474.

Parker, G., Tupling, H. ve Brown, L.B. (1979). A parental bonding instrument. *Br J Med Psychol* 52: 1–10.

Pehlivan B. (2017). Üniversite öğrencilerinin yeme tutum inançları, Bağlanma Stilleri, Yalnızlık Düzeylerinin Yeme Tutumu Üzerindeki Etkisi. Okan Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, Psikoloji Yüksek Lisans Tezi, İstanbul.

Pekcan, G., Alphan, E., Köksal, E., Küçükerdönmez, Ö., Bayrak, M., Kızıltan, G.ve Dönmez, S. (2008). Yetişkinlerde ağırlık yönetimi. 1 Baskı. İstanbul, Ekspres Baskı.

Perris, C. ve Andersson, P. (2000). Experiences of parental rearing and patterns of attachment in adulthood. *Clin Psychol Psychother*, 7: 279–288.

Polat, A., Yücel, B., Genç, A. ve Meteris, H. (2005). Bir Grup Üniversite Öğrencisinde Yeme Davranışı Özellikleri: Bir Ön Çalışma. *KÜ Tıp Fakültesi Nöropsikiyatri Arsivi*, 42(1-2-3-4):5-8.

Polivy, J. ve Herman, C. P. (2002). Causes of eating disorders. *Annual Review of Psychology*, 53, 187-213.

Romans, S.E., Gendall, K.A., Martin, J.L ve Mullen, P.E. (2001). Child sexual abuse and later disordered eating: a New Zealand epidemiological study. *Int J Eat Disord* 29: 380–392.

Savaşır, I. ve Erol, N. (1989). Yeme Tutum Testi: Anoreksiya nervoza belirtileri İndeksi. *Psikoloj, Dergisi*, 7, (23): 19-25.

Semiz, M., Kavakçı, Ö., Yağız, A., Yontar, G., ve Kuğu, N. (2013). Sivas il merkezinde yeme bozukluklarının yaygınlığı ve eşlik eden psikiyatrik tanılar. *Türk Psikiyatri Dergisi*, 24(3), 149-57.

Seyfik, G. (2016). Boşanmış Ailelerin Kız Çocuklarında Yeme Tutumu Bozukluğunun İncelenmesi. Beykent Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Psikoloji Anabilim Dalı Klinik Psikoloji Bilim Dalı, Yüksek Lisans Tezi, İstanbul.

Shafran, R., Fairburn, C. G., Robinson, P., ve Lask, B. (2004). Body checking and its avoidance in eating disorders. *International Journal of Eating Disorders*, 35(1), 93101.

Sheffield, A., Waller, G., Emanuelli, F., Murray, J. ve Meyer, C. (2009). Do schema processes mediate links between parenting and eating pathology?

European Eating Disorders Review: The Journal of the Eating Disorders Association, 17(4), 290- 300.

Shroff, H., Reba, L., Thornton, L.M., Tozzi, F. ve ark. (2006). Features associated with excessive exercise in women with eating disorders. *Int J Eat Disord*, 39:454–61.

Siyez, D.M.ve Uzbas A. (2006). Bir Grup Üniversite Öğrencisinin Anoreksik Yeme Tutumları Arasındaki İlişki. *New Symposium Journal*, 44(1): 37-43.

Smink, F.R.D., Van Hoeken, D. ve Hoek, H.W. (2012). Epidemiology of eating disorders: incidence, prevalence and mortality rates. *Curr Psychiatry Rep*, 14: 406-14.

Sroufe LA, Carlson EA, Levy AK, Egeland B (1999) Implications of attachment theory for developmental psychopathology. *Dev Psychopathol* 11: 1–13.

Strober, M., Freeman, R., Morrell, W. (1997). The long-term course of severe anorexia nervosa in adolescents: Survival analysis of recovery, relapse, and outcome predictors over 10–15 years in a prospective study. *Int J Eat Disord*, 22: 339–60.

Şanlıer, N, Yabancı, N. ve Alyakut, Ö. (2008). An Evaluation of Eating Disorders Among a Group of Turkish University Students. *Appetite*, 51, 641-645.

Tasca, G.A., Balfour, L. (2014). Attachment and eating disorders: a review of current research. *Int J Eat Disord*, 47: 710–717.

Tasca, G.A., Kowal, J., Balfour, L., Ritchie, K., Virley, B. ve Bissada, H. (2006). An attachment insecurity model of negative affect among women seeking treatment for an eating disorder. *Eat Behav* 7: 252– 257.

Tasca, G. A., Ritchie, K., & Balfour, L. (2011). Implications of attachment theory and research for the assessment and treatment of eating disorders. *Psychotherapy*, 48, 249–259.

Tavolacci, M..P., Grigioni, S., Richard, L., Meyrignac, G., Dechelotte, P.ve Ladner J. (2015).

Tomiyama, A. J. ve Mann, T. (2008). Cultural factors in collegiate eating disorder pathology: When family culture clashes with individual culture. *Journal of American College Health*, 57(3), 309-314.

Tetley, A., Moghaddam, N.G., Dawson, D.L. ve Rennoldson, M. (2014). Parental bonding and eating disorders: a systematic review. *Eat Behav* 15: 49–59.

Toker, D. E. ve Hocaoğlu, Ç. (2009). ,Yeme Bozuklukları ve Aile Yapısı: Bir Gözden Geçirme. \ Düşünen Adam, 22 (1- 4). 36-42.

Trochim, W. M. ve Donnelly, J. P. (2006). The research methods knowledge base (3rd ed.). Cincinnati, OH:Atomic Dog.

Turner, H.M., Rose, K.S.ve Cooper, M.J. (2005). Parental bonding and eating disorder symptoms in adolescents: The mediating role of core beliefs. Eating Behaviors, 6: 113-118.

Tylka, T. L. (2011). Refinement of the tripartite influence model for men: Dual body image pathways to body change behaviors. Body Image, 8, 199–207.

Ulaş, B., Uncu, F., Üner, S. (2013). Sağlık yüksekokulu öğrencilerinde olası yeme bozukluğu sıklığı ve etkileyen faktörler. İnönü Üniv. Sağlık Bilimleri Dergisi; 2(2):15-22.

Uzun, Ö., Güleç, N., Özşahin, A., Doruk, A., Özdemir, B. ve Çalışkan, U. (2006). Screening Disordered Eating Attitudes and Eating Disorders in a Sample of Turkish Female College Students. Comprehensive Psychiatry. 47, 123-126.

Ünal, D., Öztop, D.B., Elmalı, F., Öztürk, A., Konak, D., Pırlak, B. Güneş, D. (2009). Bir Grup Sağlık Yüksekokulu Öğrencisinin Yeme Tutumları ile Sağlıklı Yaşam Biçimi Davranışları Arasındaki İlişki. İnönü Üniversitesi Tıp Fakültesi Dergisi, 16(2): 75-81.

Valentis, M., ve Devane, M. (1994). Female Rage. New York, NY: Carol Southern Books.

Vançelik, S., Önal, S., Güraksın, A. ve Beyhu, E. (2007). Üniversite Öğrencilerinin Beslenme, Bilgi ve Alışkanlıkları ile İlişkili Faktörler. TSK Koruyucu Hekimlik Bülteni, 6(4): 242-248.

Vardar, E. ve Erzen M. (2011).Ergenlerde yeme bozukluklarının yaygınlığı ve psikiyatrik eş tanıları iki aşamalı toplum merkezli bir çalışma. Türk Psikiyatri Dergisi,22: 205-12.

Waller, G. ve Calam, R. (1994). Parenting and family factors in eating problems. L.A. Mott, D.B. Lumsden (Ed) Understanding eating disorders: Anorexia nervosa, bulimia nervosa and obesity (pp. 61-69). Washington DC: Taylor & Francis Ltd.

Waters, E., Merrick, S., Treboux, D., Crowell, J., Albersheim, L. (2000). Attachment security in infancy and early adulthood: a twentyyear longitudinal study. *Child Dev*, 71: 684–689.

Webster, J. J. ve Palmer, R. L. (2000). The childhood and family background of women with clinical eating disorders: A comparison with women with major depression and women without psychiatric disorder. *Psychological Medicine*, 30(1), 53-60.

Wertheim, E.H., Paxton, S.J. (2012). Body Image Development – Adolescent Girls. *Encyclopedia of Body Image and Human Appearance*,1: 187-193.

White, S., Reynolds-Malear, J.B., Cordero, E. (2011). Disordered eating and the use of unhealthy weight control methods in college students: 1995, 2002, and 2008. *Eating disorders*; 19(4):323-334.

WHO2006.BMIClassification.

http://apps.who.int/bmi/index.jsp?introPage=intro_3.html. (Erişim Tarihi: 06.07.2019).

Humphreys, J.D., Clopton, J.R. ve Reich, D.A. (2007). Disordered eating behavior and obsessive compulsive symptoms in college students: cognitive and affective similarities. *Eating Disorders: The Journal of Treatment & Prevention*,15(3): 247-59.

Robets, M.E. (2006). Disodered eating and obsessive-compulsive symptoms in a sub-clinical student population. *New Zealand Journal of Psychology*,35(1): 45-54.

Tseng, M.M., Gau, S.S., Tseng, W., Hwu, H.G.ve Lee, M.B. (2014). Co-occurring eating and Usta ve ark. *HSP* 2015;2(2):187-197 196 psychiatric symptoms in taiwanese college students: effects of gender and parental factors. *Inc. J. Clin. Psychol*, 70: 224–37.

